

A woman in a pink Victorian dress and straw hat is shown in profile, looking out over a dramatic coastal landscape. The scene features a rocky cliffside with a large, multi-story red brick building perched on top. The ocean is visible below the cliff, and the sky is overcast with grey clouds. The woman's dress has a white collar and a white bracelet on her left wrist. The title 'UČITELŮVA DCÉRA' is written in a decorative, cursive font across the middle of the image, framed by ornate flourishes.

UČITELŮVA DCÉRA

JULIE
KLASSENŮVÁ

A decorative border at the bottom of the page, consisting of a repeating pattern of stylized floral or leaf motifs in a light beige color.

UČITEĽOVA DCÉRA

UČITEĽOVA DCÉRA

JULIE KLASSENOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2013 by Julia Klassen

Originally published in English under the title *The Tutor's Daughter*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2020
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-48-5

*S láskou strýkom
Alovi, Edovi, Hankovi a Johnovi
a na pamiatku strýka Billa.*

*„Za 18 guineí ročne poskytujeme ubytovanie a vyučbu angličtiny,
písania a počtov pre mladých džentlmenov.
Okrem toho zaručujeme dôkladnú znalosť klasických jazykov.
Za hodiny kreslenia, zemepisu a prácu s glóbusom
sa platí samostatne.“*

– inzerát v Hampshire Chronicle, 1797

*„E. England si dovoľuje oznámiť priateľom a širokej verejnosti,
že do opatery prijme obmedzený počet študentov.
Za 14 guineí poskytne ubytovanie
a vyučovanie anglickej gramatiky, písania,
matematiky, dejepisu, zemepisu, perspektívneho kreslenia
a tiež určovania zemepisnej dĺžky a šírky pomocou glóbusu.“*

– inzerát v Stamford Mercury, 1808

PROLÓG

LONGSTAPLE, GRÓFSTVO DEVONSHIRE

1812

Čosi nie je v poriadku, pomyslela si Emma, len čo vošla do svojej úhľadne upratanej izby. Čo to len je...?

Pozorne si prezrela starostlivo upravenú posteľ, stôl a bielizník... Tam. Vykročila so zvierajúcim pocitom v srdci.

Vo vzácnej šálke, ktorú používala ako dekoráciu, sa uvelebila kytička drobných, ružovkastých ruží. Určite pochádzali zo susednej záhrady jej tety, ale boli natrhané pre ňu. Priniesol ich on a to bolo najdôležitejšie.

Hneď vedela, kto ich tu nechal – Phillip Weston, jej najobľúbenejší žiak z otcovej školy. A zrejme aj jediný, ktorý vedel, že má narodeniny – šestnásť. O koľko láskavejší bol Phillip než jeho starší brat Henry, ktorý u nich býval už niekoľko rokov.

Emma opatrne zodvihla šálku a vdychovala sladkú, jablkovú vôňu ruží a čerstvej zelene. Hm... Odtiahla šálku od tváre a tešila

sa z toho, ako ružové lupienky a zelené lístky zvýraznili pestrú maľbu na porceláne. V pamäti sa jej vynoril deň spreď troch rokov, keď jej mamička darovala túto šálku a keď ju Henry Weston takmer rozbil...

Emma rozmotala mašľu, odbalila hodvábný papier – opatrne, aby ho neroztrhla – a otvorila škatuľku. Pohľad dovnútra ju naplnil radosťou. Správne vytušila, čo sa v nej ukrýva. Všimla si totiž, že v skrinke na porcelán chýba jedna vzácna šálka.

„Patrili tvojej starkej,“ vysvetľovala matka. „Kúpila si ich na svadobnej ceste v Taliansku. Dokážeš si to predstaviť?“

„Áno,“ vzdychla Emma, nanovo obdivujúc pohárik so zlatým lemovaním a podrobnou maľbou benátskej gondoly a mosta. „Je nádherná, vždy sa mi veľmi páčila.“

Na matkinom bledom líci sa objavila nezvyčajná jamka. „To dobre viem.“

„Ďakujem, mamička,“ povedala Emma s úsmevom.

„Všetko najlepšie, dcérenka.“

Emma vrátila šálku opatrne do škatuľky a chystala sa ju odniesť do svojej spálne. Vyšla z obývacjej izby a vtom – *buch* – drevená loptička narazila do protihľahlej steny, pričom jej takmer vyrazila škatuľku z rúk. Rozzúrila sa, keď zbadala, ako sa na ňu škerí jeden z otcových žiakov.

„Henry Weston!“ Emma si pritisla škatuľku na hrud', chrániac ju oboma rukami. „Buďte láskavo opatrný!“

Zelenými očami skĺzol z jej tváre na ruky a pristúpil bližšie. „Čo je v tej škatuli?“

„Dar.“

„Ahá, veď máš narodeniny. Koľko máš rokov – desať?“

„Mám trinásť rokov, ako veľmi dobre viete.“ Zodvihla hlavu.

Natiahol sa za ňou, odhrnul papier a nakukol do škatule. Najprv sa mu zaleskli oči, potom sa zachichotal a nakoniec vybuchol.

Zapichla jedovatý pohľad do 16-ročného nafúkanca. „Skutočne neviem, čo je na tom smiešne.“

„To je dokonálny dar pre teba, Emma Smallwoodová. Šálka. Jedna, jediná šáločka. Nepovedal som ti už, že skončíš ako stará dievka?“

„To sa určite nestane,“ zahlásila neústupčivo.

„Ak budeš naďalej iba vysedávať pri knihách, hlava ti bude rásť, ale telo sa scvrkne a kto by sa potom s niečím *takým* chcel oženit?“

„Nieкто stokrát lepší ako vy!“

Pohrdavo odpovedal: „Ak sa nieкто ožení s tebou, Emma Smallwoodová, potom... potom na tvojej svadobnej hostine zatancujem šabl'ový tanec.“ Zašklabil sa. „Nahý.“

Pozrela na neho s odporom. „Kto by už bol na *to* zvedavý? Okrem toho, ako si môžete namýšľať, že vás pozvem na svoju svadbu?“

Povýšenecky ju štipol do brady. „Intelektuálka.“

Zamračene odvrkla: „Nafúkanec!“

„Emma Smallwoodová...“ Vo dverách sa objavila jej mama, z očí jej šľahali blesky. „Čo som to počula z tvojich úst? Dala som ti nádherný darček a ty sa mi odplácaš takýmto škaredým slovom?“

„Odpusťte, mamička.“

„Dobrý deň, pán Weston,“ Emmina matka naňho zazrela s pohrdaním. „Ospravedlňte nás.“

„Pani Smallwoodová,“ uklonil sa a zamieril ku schodisku.

„Emma,“ zasipela pani Smallwoodová, „mladé dámy sa s džentlmenmi nezhovárajú takýmto spôsobom.“

„On nie je džentlmen,“ odvetila Emma dúfajúc, že Henry ju začuje. „Vôbec sa tak nespráva.“

Matka prísne zomkla pery. „Aj keby to bola pravda, nepatrí sa to. Teraz choď do svojej izby a z knihy, ktorú som ti dala, si prečítaj kapitolu o slušnom správaní.“

Emma protestovala: „Ale, mamička...“

Pani Smallwoodová zodvihla ruku: „Už ani slovo. Kiež by si radšej čítala knihy o ženskom pôvabe, nie tie otcove vedecké príručky.“

„Áno, mamička,“ vzdychla si Emma a pomaly vyšla do svojej izby.

Neprijemná spomienka sa rýchlo rozplynula pri pohľade na sladko voňajúcu kytičku, ktorú jej v izbe nechal Henryho mladší

brat Phillip. Premýšľala nad tým, čo by povedal Henry Weston, keby ju teraz videl a zistil, kto jej kvety daroval.

Keď Henry odišiel zo Smallwoodovej akadémie, Emma si vydýchla úľavou, avšak Phillipov odchod by ju veľmi zarmútil. Nedokázala pochopiť, ako môžu byť dvaja bratia takí rozdielni.

„Lucy v dome nestrávila ešte ani hodinu
a všetko už stihla naaranžovať a každej veci nájsť miesto.“

– z knihy *The Naughty Girl Won*,
okolo 1800

1. KAPITOLA

O PÄŤ ROKOV NESKÔR
APRÍL 1817

Dvadsaťjedenročná Emma Smallwoodová starostlivo poutierala prach zo zbierky svojich obľúbených kníh poukladaných na vrchu bielizníka. To bola jediná časť domácich prác, ktorú napriek nesúhlasu pani Malloyovej robila výhradne sama. Potom zo svojej drahocennej šálky zotrela každú čiastočku prachu, ktorá sa na nej opovážila zachytiť. Šálka s podšálkou, ozdobené jemným zlatým prúžkom, boli darom od jej matky.

Emma položila šálku na Sternovu *Sentimentálnu cestu po Francúzsku a Taliansku* tak, aby sa obrázok – pôvabná maľba benátskej gondoly – na jej boku vynímal čo najlepšie.

Emma sa zo šálky zdobenej zlatom nikdy nenapila, ale rada sa na ňu dívala, spomínajúc na matku, ktorá pred dvomi rokmi zomrela, a na istého mladého muža, ktorý v nej raz nechal kyticu ruží. Snívala, že sa raz sama vyberie do Talianska.

Keď ukončila svoj ranný rituál, uložila všetky hygienické potreby na miesto a skontrolovala hodinky, ktoré mala retiazkou pripavené k pásu. Spokojne ich zatvorila – presná ako vždy. Prišiel čas zísť dole a rozlúčiť sa s posledným študentom.

Z najnižšieho stupienka schodiska videla Edwarda Simsa, ako stojí v hale a nervózne sa pohráva s remeňom na cestovnej taške. Mal oblečený elegantný dlhý kabát a cylinder. Bol priam vzorom mladého muža pripraveného popasovať sa so svetom.

„Všetko pripravené, pán Sims?“

Otočil sa. „Áno, slečna Smallwoodová.“

Hoci bola iba o štyri roky staršia, pri pohľade na tohto mladého muža, ktorý s nimi býval takmer tri roky, cítila náklonnosť, hraničiacu s materinskou láskou. Prebehla pohľadom po prázdnej hale. „Otec sa už s vami rozlúčil?“

Pán Sims zavrtel hlavou. „Dnes ráno som ho ešte nevidel.“

Emma sa silene usmiala. „To je škoda. Bude veľmi sklamaný, že ste sa nestretli. Viem, že sa chcel s vami rozlúčiť.“

Otec tu mal byť, ale bezpochyby šiel na cintorín navštíviť hrob jej matky. Znovu.

„Odkážte mu, že mu za všetko ďakujem,“ povedal pán Sims a rozpačito sa usmial.

„Isteže.“

„Veľká vďaka patrí aj vám, slečna Smallwoodová. Mnohému som sa od vás naučil.“

„Bolo mi potešením, pán Sims. Prajem vám veľa úspechov na univerzite.“

Z okna sledovala mladíka, ako si vykračuje dláždeným chodníkom popod nápis *Smallwoodova akadémia*. Pocítila nostalgiu a sklamanie. Dostavili sa u nej takmer vždy, keď od nich odchádzal nejaký žiak. Tentoraz boli pocity o to intenzívnejšie, že na uvoľnené miesto nenastúpil nik nový.

Dom bol zrazu tichý a prázdny. Želala si, aby mal pán Sims mladšieho brata. Šesť mladších bratov. Vzdychla si. Pán Sims by možno aj váhal odporučiť pána Smallwooda ako súkromného učiteľa, keďže sa tak málo angažoval v jeho vzdelávaní. Ako teraz,

keď nemajú ani jedného žiaka, zaplatia kuchárke a slúžke, nehovoriac už o hrozivej kope účtov?

Emma podišla k písaciemu stolu, vytiahla z neho zápisník a prelistovala niekoľko posledných zapísaných strán:

Knihy prečítané v tomto roku

Knihy, ktoré prečítam v budúcom roku

Opravy chlapčenských izieb

Úsporné opatrenia

Miesta, ktoré raz navštívim

Nové knihy a čítanky, ktoré treba objednať pre nový semester:

Žiadne

Zábavky na rozptýlenie otcových zlých nálad

Pokroky:

Žiadne

Počet študentov za rok

Zoznam študentov, ktorý sa z roka na rok zmenšoval, obsahoval poznámky o povahe každého chlapca a jeho plánoch do budúcnosti.

Nalistovala si zoznam spred troch rokov, prstom prebehla po menách a pri jednom z nich sa zastavila.

Phillip Weston. Láskavý a priateľský. Druhý syn. Podľa príkladu svojho brata plánuje odísť do Oxfordu a študovať právo.

Tento stručný zápis ho ani zďaleka nevystihoval. Phillip Weston bol spomedzi všetkých otcových žiakov jej jediným skutočným priateľom. Jeho meno ju podnietilo listovať ďalej. Otvorila iný zoznam.

Prípadní študenti: Rowan a Julian Westonovci?

Emma si znovu spomenula na list, ktorý poslala pred dvomi týždňami. Vedela, že Henry a Phillip Westonovci majú dvoch mladších nevlastných bratov. Phillip o nich často hovorieval.

Julian a Rowan už budú mať prinajmenšom pätnásť rokov – sú omnoho starší ako Phillip, keď prišiel do ich akadémie.

Ich však zatiaľ neposlali.

Už niekoľkokrát túto tému otvorila pred otcom a navrhla, aby ich rodičom napísali list. Najprv sa odmlčal, potom zahmkal a nakoniec vzdychol. Keby sir Giles chcel svojich synov poslať k nim, už by to bol určite urobil. Nie, baronet a jeho druhá manželka sa asi rozhodli pred ich skromnou akadémiou uprednostniť prestížne školy ako Winchester, Harrow alebo Eton.

„Za opýtanie predsa nič nedáme,“ naliehala naňho Emma.

Otec sa však iba uškrnul a povedal, že možno nabudúce.

Preto Emma, ktorá už dávnejšie prebrala úlohu otcovej sekretárky, vzala do ruky pero a atrament a v otcovom mene napísala sirovi Gilesovi, či nezvažuje svojich mladších synov zveriť do jeho opatery, tak ako to bolo v prípade starších dvoch.

Stále nemohla uveriť, že to urobila. Čo jej to vôbec napadlo? S odstupom času pochopila: čítala predsa o dobrodružných cestách ruskej princeznej Kataríny Daškovej. Príbehy o pozoruhodnom hrdinstve ruskej šľachtickej v nej podnietili tento zriedkavý čin odvahy – alebo hlúposti – podľa toho, ako sa na vec pozrieme. List však nepriniesol žiaden výsledok. Jej odvážny krok bol zbytočný, pretože odpoveď neprichádzala. Dúfala, že ak sa jej trúfalosť sira Gilesa dotkla, Phillip, ktorý je zrejme ešte na univerzite, sa o tom nič nedozvie.

Emma obrátila stránku v zápisníku, namočila pero do atramentu a začala písať nový zoznam.

Opatrenia na získanie nových študentov

Ktosi zaklopal na zárubňu a Emma zodvihla hlavu. Vo dverách stála teta Jane, ktorá ako zvyčajne vošla bočnými dverami.

„Pán Sims odišiel, ako plánoval?“ opýtala sa Jane a na tvári sa jej zjavil úsmev, zvýraznený mierne krivými očnými zubmi.

„Áno. Práve ste sa minuli,“ odpovedala Emma a rýchlo položila pero do stojana.

Teta si položila čepiec na príborník a rukou si uhladila vlasy. Emma v nich zbadala niekoľko sivých, ktoré unikli neľútostnému vytrhávaníu.

Jane, o šesť rokov mladšia sestra jej otca, sa nikdy nevydala. Žila v susednom dome, ktorý kedysi patrila ich rodičom, a viedla v ňom sesterskú školu Smallwoodovej akadémie – inštitút pre mladé dámy.

Jane si stiahla rukavice. „Smiem sa opýtať, kde je tvoj otec?“

Emma zavrtila hlavou. „Od raňajok ho nikto nevidel.“

Teta Jane stisla pery, vyjadrujúc tak svoje sklamanie, a pokrútila hlavou, akoby bola Emminým zrkadlom.

Pani Malloyová, kuchárka a gazdiná v jednej osobe, priniesla tácku a na tvári sa jej nezjavil ani najmenší náznak prekvapenia, keď v izbe našla aj Jane Smallwoodovú. V skutočnosti s jej prítomnosťou počítala, pretože na tácke stáli tri šálky čaju.

„Dúfam, že neodmietnete šálku čaju?“ zdvorilo sa opýtala Emma, hoci dobre vedela, že teta k nej prišla práve kvôli tomu.

„Tou veru nepohrdnem, drahá Emma.“

Akoby pritiahnutý parou z čajníka alebo vôňou čajového pečiva, ktoré napiekla pani Malloyová, Emmin otec otvoril dvere a došuchotal sa do miestnosti. So sklonenou hlavou a kútikmi úst otočenými nadol vyzeral staršie než na svojich štyridsaťosem rokov.

Pani Malloyová sa ponáhľala zložiť mu klobúk a šál a pritom ho karhala: „Pán Smallwood... topánky máte načisto zablatené! A k tomu ešte aj mokré nohavice. Azda ste v nich plávali?“

„Prepáčte, pani Malloyová,“ odvetil vecne. V modrých očiach sa mu zaligotala iskra irónie. „Nestúpil som do tej mláky náročky, aby som vás rozčúľil.“ Utrel si topánky a otočil sa smerom k dcére a sestre. „Prišiel som včas na čaj?“

„Áno,“ odvetila Emma. „Nestihli ste však pána Simsa.“

Otec zažmurkal, značne prekvapený a namrzený. „Už odišiel? Prepánajána, chcel som byť pri tom. Dúfam, že si sa s ním rozlúčil aj v mojom mene.“

„Samozrejme.“

Otec si sadol a počúchal si dlane: „Dnes máme chladný a sychravý deň.“

„Nemal si vonku zostať tak dlho, John,“ vyčítala mu Jane. „Prechladneš na smrť.“

„Také šťastie mať nebudem,“ zafrflal.

Teta a neter si vymenili utrúpené pohľady.

Emma naliala čaj do jednoduchých šálok na bežné používanie a rozhovor nachvíľu ustal. Popíjali horúci nápoj a občerstvili sa chlebom, syrom a čajovým pečivom. Všimla si, že otec si dal zo všetkého kúsok, ale jeho apetít už nebol taký, aký býval predtým.

Emma si odštípla trochu chleba a syra, ale pečiva sa ani nedotkla, hoci ho mala veľmi rada. Štíhla postava patrila k tým niekoľkým vlastnostiam, ktoré na nej mama zvykla chváliť. Sladkosti si preto dopriala iba na Vianoce a na svoje narodeniny.

Odpila z čaju a položila šálku na stôl.

„Otecko,“ začala, „vytvorila som nový zoznam.“

„Ďalší? Čoho sa týka tentoraz?“

Aj napriek záblesku podráždenosti, ktorý vycítila v jeho blahoslennom tóne, odpovedala vyrovnane: „Ide o zoznam opatrení, ktoré by sme mohli vyskúšať, aby sme získali nových študentov.“

„Táák.“ Mávol rukou, akoby šlo o bezvýznamnú záležitosť.

Jej teta prejavila väčší záujem. „A na čo si doteraz prišla?“

Emma sa na ňu pozrela s výrazom vďačnosti. „Nový inzerát do novin. Mohli by sme osloviť aj iné noviny, hoci by to bolo drahé. Možno by nám pomohla aj väčšia vývesná tabuľa. Tá stará je už poriadne ošúchaná a takmer ju nevidno, iba ak ju človek hľadá.“

„Áno, aj ja si myslím, že udržiavaná a vkusná tabuľa je veľmi dôležitá,“ prikývla teta Jane.

„Tá naša je dosť dobrá,“ zahundral John Smallwood do svojej šálky čaju. „Rodičia nehľadajú učiteľa pre svoje deti pri prechádzkach mestom.“

Emma sa zhlboka nadýchla a pokračovala: „Máte úplnú pravdu, otecko. Nepotrebujeme prilákať náhodných okoloidúcich, ale zámožné rodiny zďaleka.“

Z očí sa mu vytratil lesk. „Nemám na to silu, Emma. Už nie som mladý ako kedysi,“ povedal pomaly.

„No tak, John,“ dobiedzala doňho sestra, „máš pred sebou ešte veľa dobrých rokov.“

Vzdychol si. „To je veľmi deprimujúca predstava.“

Jane mrkla na neter a povedala: „Ak už nemyslíš na seba, John, mal by si myslieť aspoň na Emmu.“

Pokrčil plecami. Sestrino dohovárание ho zjavne vôbec nepresvedčilo. „Emma sa o seba dokáže postarať rovnako dobre ako ty.“

Po týchto slovách sa ženy na seba opäť uprene zahľadeli.

Ak Emma rýchlo nevymyslí spôsob, ako svojmu otcovi pomôcť, dostanú sa do vážnych problémov – nielen finančných. Môže sa stať, že prídu o strechu nad hlavou a o školu – ich jediný zdroj obživy.

Emma strávila nasledujúce dva dni listovaním v pamäti a novinách, hľadajúc mená rodín, ktorých synovia, pokiaľ vedela, ešte nenastúpili do školy. Pani Malloyová ju našla zhrbenú nad písacím stolom. „Nech sa páči, zlatičko,“ podala jej poštu.

Keďže sa potrebovala ponatahovať, vstala a letmo prebehla kôpku listov s obavou, že medzi nimi nájde ďalšie účty a upomienky. Zastavila sa nad jedným z listov adresovaných jej otcovi. Spiatočná adresa: Ebbington, Ebford v grófstve Cornwall.

Ebbington bol hlavným sídlom sira Gilesa Westona a jeho rodiny. Žalúdok sa jej stiahol vzrušením i strachom. Odpovede na svoj list sa už dávno vzdala.

Otec jej zveril aj otváranie korešpondencie – najmä čoraz častejších účtov – preto neváhala rozlomiť pečať a list otvoriť, ako to urobila už mnohokrát.

Letmo pozrela k dverám: mala pocit, že ju niekto pozoruje. Potom prečítala riadky, akoby narýchlo napísané:

*Vážený pán Smallwood,
ďakujem Vám za list a Vaš laskavý záujem o mojich mladších synov. Správne ste usúdili, že už dosiahli – ba dokonca*

prekročili – vek, keď moji starší chlapci odišli k Vám do Longstaplu, aby u Vás pobudli niekoľko rokov. Pani Westonová sa obáva, že naši najmladší sú príliš citliví na to, aby odišli od svojej matky. Osobne si myslím, že takáto skúsenosť by im prospela rovnako ako v prípade Henryho a Phillipa a posilnila ich rozvíjajúcu sa osobnosť. Cítim však povinnosť podrobiť sa želaniam svojej manželky.

Nechceli by ste zväziť ponuku prísť do Ebbingtonu a učiť mojich chlapcov tu, povedzme za dvojnásobok školného? Keby ste sa im venovali aspoň rok pred ich nástupom na univerzitu, bola by to ideálna možnosť. Uvedomujem si, že žiadam od Vás veľa, najmä ak vezmem do úvahy úmrtie Vašej manželky, ktoré ma veľmi zarmútilo. Ak by ste predsa len túžili po zmene prostredia, neváhajte mi to oznámiť. S radosťou privítame Vás i Vašu dcéru.

S úctou Vám oddaný

baronet Weston

Páni moji, to je ale nápad! Opustiť akadémiu kvôli dvom žiakom? Mnohí mladíci s prázdnyimi vreckami, ktorí práve ukončili univerzitné štúdiá, pracovali ako súkromní učitelia v bohatých rodinách. Predpokladať však, že by pán Smallwood zanechal dom i akadémiu, aby sa venoval tomu istému...? Emma sa cítila dotknutá, akoby tá urážka patrila jej. Azda sa rozšírilo, že Smallwoodovci sa ocitli vo finančnej tiesni? Zafunela od rozhorčenia a list odhodila na kôpku k ostatným.

Stála ako prikovaná, zožieraná hnevom. Keď však pobúrenie vyprchalo, prečítala si list ešte raz. Tón sira Gilesa bol v skutočnosti veľmi zdvorilý, takmer previnilý, že sa opovážil navrhnúť niečo také. Chcel svojim synom zabezpečiť dobré vzdelanie a zároveň vyhovieť manželkiným nezmyselným rozmarom.

Prvá lady Westonová, Phillipova a Henryho matka, zomrela, keď boli ešte celkom malí. A Emma z Phillipových poznámok vedela, že ich nevlastná matka, druhá lady Westonová, mala zložitú povahu a uprednostňovala svojich vlastných synov pred tými,

ktorých získala sobášom. Emma si spomenula, ako veľmi ľutovala Phillipa, keď jej opisoval svoj napätý vzťah s touto ženou.

Nepamätala si, že by jej bol Henry rozprával o nevlastnej matke, ale koniec koncov, neboli priateľmi, a tak nemal dôvod hovoriť jej o svojich súkromných záležitostiach.

Premýšľala o Ebbington, mieste, ktoré síce nikdy nevidela, ale často o ňom snívala: dom stojaci na vysokom útese na vetrom ošľahanom cornwallskom pobreží. Rada by sa opäť stretla s Phillipom Westonom. V duchu si pripomenula, že Phillip je v ďalekom Oxforde, pravdepodobne v treťom ročníku na Balliole, a nevysedáva doma a nečaká na jej návštevu.

Mala by list ukázať otcovi? Pochybovala, že by sa nad takouto možnosťou vôbec zamyslel, keďže každý deň navštevoval hrob jej matky. A keby aj súhlasil, čo by urobila? Zbalila otcovi kufor a poslala ho na rok do Cornwallu, kým ona by ostala doma s tetou Jane?

Takýto návrh sa jej na jednej strane aj pozdával. Teta jej predsa už veľakrát navrhla, aby v inštitúte pre dievčatá učili spoločne, keď si už bude istá, že otca môže nechať osamote.

On ju však stále potrebuje. Emma mu pomáha už dlhé roky – najprv to bolo počas matkinej dlhej choroby a ešte viac po jej smrti, keď upadol do depresie. Emma si nebola istá, či by zvládol žiť sám. V Ebbington by mal však na starosti iba výchovu dvoch chlapcov, nie vedenie celej akadémie, čo zahŕňa zvládanie dochádzajúcich žiakov, vyberanie školného, zabezpečovanie hodín s učiteľom tanca, kreslenia a francúzštiny. Áno, úbytok povinností by otcovi mohol prospieť. Nedokázala si však pripustiť myšlienku, že by ho na cestu pustila samého. Čo ak to nezvládne? Čo ak sa strápní a bude musieť znieť ponižujúce prepustenie? To by vo svojom súčasnom duševnom rozpolžení asi neuniesol.

Zbytočne sa trápiš, Emma, vyhrešila samu seba. Aj tak nebude chcieť ísť.

Keď však pri večeri nadhodila túto tému, otec sa zrazu narovnal a ožil. V očiach sa mu objavil život, ktorý v nich chýbal už niekoľko rokov.